

Poruka povodom Svetskog dana pozorišta za decu i mlade u 2016. godini

Dženi Sili, umetnička direktorka pozorišne trupe Greje, jedna od reditelja Paraolimpijskih igara održanih u Londonu 2012.

Svet bez umetnosti i pozorišta mi je, jednostavno, nezamisliv. Za mene lično, kao maloj gluvoj devojčici, časovi baleta bili su utočište. U tom vizuelnom svetu učestvovala sam očima, a to što nisam morala da čitam ništa ni sa čijih usana predstavljalo je pravo olakšanje. U potpunosti bih utonula u vežbe i uživala u stvaranju baletskih priča i u samom izvođenju. Balet je, tako, predstavljao moje prvo iskustvo pričanja priča, a kako sam rasla, tako sam počela da se bavim pozorištem i, što je još važnije, pozorištem za mlade. Kako je to fantastična jedna škola za svakog glumca i kako izvanredna prilika da kreativni prostor podeli sa decom i mladima, da čuje njihove životne priče i pretoči ih u predstave, da iskaže njihova iskustva, iskušenja i nedaće.

Dok ovo pišem, režiram dramu Majka Kenija, „Kamenje odrastanja“ koju sam, pre 18 godina, režirala rame uz rame sa Džonom Palmerom za *Interplej*, festival mladih pisaca. Ta tadašnja predstava (kao, uostalom, i ova koja trenutno nastaje, a koju igra novi ansambl pozorišne trupe *Greje* sačinjen of gluvih i izvođača sa invaliditetom, uzrasta 20-22 godine) bila je namenjena mladim ljudima sa velikim i višestrukim invaliditetima, za mlade gluve i slabovide ljude, za osobe sa i bez invaliditeta. Radost stvaranja koja podrazumeva poklanjanje pažnje kreativnom pristupu znakovnom jeziku, audio opisima, zvuku i atmosferi, duboko prožima stav da pozorište u potpunosti i na ravnopravan način treba da bude dostupno SVIM mladim ljudima.

Izuzetno me frustrira činjenica da važnost stvaranja za mlade i sa mladima još uvek niti je u potpunosti prepoznata niti dobija adekvatnu finansijsku podršku. Boli me svest o tome da se u mnogim državama smatra da deca sa invaliditetom ne treba da stiču obrazovanje, ali me, sa druge strane, mnogobrojna putovanja širom sveta podsećaju na sve vas koji se borite za isto što i ja i učvršćuju u meni veru da smo mi ti koji nećemo dozvoliti da svet ostane bez pozorišta, kao i u to da pozorište edukuje život.

S obzirom na to da se ove 2016. navršava 10 godina kako su Ujedinjene nacije usvojile Konvenciju o pravima osoba sa invaliditetom, u prilici smo da se uhvatimo za ruke i obuhvatimo celu zemljinu kuglu, te da na taj način zajedničkim snagama istrajemo u nameri da radimo na stvaranju, kreiranju i razmeni pozorišta koje je važno, koje stvaraju oni koju su važni, za one koji su važni.

